

Ganita mare

31^e jaargang nummer 1- 2024

Uitgave van de Historische Kring Gente

Vervolg op deel 1 uit *Ganita mare* 3/2023

Weer naar Hulhuizen

Inmiddels was door de gemeente Gendt besloten dat het voetbalterrein op de De Poelwijk gebruikt zou worden voor woningbouw. Gevolg was dat De Bataven veldloos waren. Het toekomstige complex op Walburgen was nog in ontwikkeling en de club verhuisde in 1959 voor twee jaar naar Hulhuizen.

In het eerste jaar in Hulhuizen op de weilanden van Harrie van Geris ging het niet goed met het eerste elftal. Daarom werd gekozen voor verjonging. Meerdere jonge spelers kregen in het tweede jaar hun kans. Met het verjongde elftal werd in de zomer van 1960 deelgenomen aan een Betuwse onderlinge nacompetitie met RKHV, Jonge Kracht en Sportclub Bommel. Wat niemand had verwacht gebeurde. De beslissingswedstrijd tegen de eersteklasser Jonge Kracht werd met 2-1 gewonnen. Hiermee was de club, destijds vierdeklasser, kampioen van de Over-Betuwe.

Weer een kampioenschap voor het eerste elftal

Het verjongde team slaagde erin om in het seizoen 1960-1961 het kampioenschap te behalen. Weer promotiewedstrijden. Voor de

derde keer, nu met Spero, OAB en VVG 25. Maar nu bleek driemaal echt scheepsrecht te zijn. De laatste wedstrijd tegen OAB werd met liefst 12-1 gewonnen. Promotie naar de derde klasse was een feit. Opvallend waren de aantallen toeschouwers bij de diverse promotiewedstrijden. De thuiswedstrijd tegen Spero werd door ruim 3000 toeschouwers bezocht en de uitwedstrijd door 4000.

Weer terug naar Gendt, naar Walburgen

In november 1960 werd er een fancy-fair georganiseerd voor de inrichting van het nieuwe clubhuis op Walburgen. De opbrengst was f.6.000 (€ 2.700). Hiermee en met de hulp van vele vrijwilligers en de Gendtse ondernemers die om niet of tegen inkoop prijs de nodige materialen en mankracht leverden kon de accommodatie ingericht worden. Door de eigen leden werd in totaal ruim 2300 uur besteed aan de werkzaamheden. Echte clubliefde.

In 1960 gingen de junioren voor de eerste keer op jeugdkamp. Op de fiets helemaal naar Vught. Een afstand van ongeveer 65 kilometer. De bagage werd naar Vught gebracht met de vrachtwagen van Nölleke Milder. De grote animator van deze kampen was Nol Teunissen. Na dit eerste kamp zouden er nog vele

Eerste elftal kampioen 1961 met trainer en begeleiders.

Achter: Toon Wegman, Wim Schouten, Theo Teunissen, Ruud Huting, Henk Campschreur, Jan Hermsen, Jo Janssen, Geert Kersten, Wim Leenders, Thé Nissen en de trainer S. Pastoor.

Voor: Bernard Meijer, Antoon Hendriks, Henk van Moerkerk, Thé Vos, Wim Rasing en Thé Hooijman.

volgen. Vele jeugdleden zijn in de loop der jaren mee op kamp geweest en hebben daar nog tal van goede herinneringen aan.

Begin mei 1961 werd de eerste steen in het nieuwe clubhuis van De Bataven gelegd door de beschermheer en oud-burgermeester Jo van der Meulen. Op 7 oktober 1961 werd het sportpark Walburgen officieel geopend.

Terug naar het voetballen

Het seizoen 1961-1962 eindigde het eerste elftal uiteindelijk in de middenmoot. Het was wel even wennen in de derde klasse. Het degradatiespook kwam zelfs nog even om de hoek kijken. Geen tijd om feest te vieren. Het dertigjarig bestaan werd daarom maar summier gevierd met alleen een feestavond. In de volgende twee seizoenen kwam ons eerste elftal niet verder dan de middenmoot. Maar de verrassing moest nog komen.

Op weg naar de districts beker.....

Na beëindiging van de competitie in 1964 werd ingeschreven voor de strijd om de

KNVB-beker district oost. Na achtereenvolgens gewonnen te hebben van VVG uit Gaanderen, Orion Boys, Albatros, Rheden, ZAC en Emos moest de finale gespeeld worden tegen Jonge Kracht uit Huissen. Op zaterdag 4 juli 1964 was het zover. Op het veld van Jonge Kracht wonnen De Bataven na een spannende, felle strijd de finale met 3-2. De beker kon mee naar Gendt. Nu wel tijd voor een feestje....

Maar deze knappe prestatie vond geen vervolg in de competitie. In de seizoenen 1964-1965 en 1965-1966 eindigde het eerste elftal op de derde plaats van onderen. Net boven de degradatiestreep. Het waren zware tijden in de derde klasse. Een lichtpuntje was de organisatie van het Kersenfeest in 1966. De oud-internationals met in hun midden Abe Lenstra kwamen in Gendt voetballen. Namens De Bataven speelden Jo Janssen, Ruud Huting en Antoon Hendriks mee met de oud-internationals. Maar liefst 3200 toeschouwers zagen het combinatie-elftal met 4-2 winnen van Jonge Kracht, de eersteklasser uit Huissen.

Oud-internationals met de drie spelers van De Bataven.

Achter: Antoon Hendriks, Joop Stoffelen, Abe Lenstra, Rinus Schaap, Piet Kraak, Loek Biesbrouck en Cees Kuys.

Voor: Piet van der Kuil, Ruud Huting, Jo Janssen en Mick Clavan.

Een domper was dat in augustus 1966 de voorzitter van De Bataven Frans Smijers heel onverwacht overleed. Het duurde daarna wel even voordat de club bestuurlijk weer op koers lag onder de nieuwe voorzitter Thé Pastoor. De voetbalprestaties werden wel beter. Het seizoen 1966-1967 werd afgesloten met een derde plaats voor het eerste elftal.

Eerste elftal 1967 met trainer en verzorger.

Achter: Hannes Kerkman, Frans Peters, Wim Joosten, Bernard Meijer, Henk Wiecherink, Antoon Hendriks, Henk Schaars, Henk van Moerkerk en trainer Willie de Haard.

Voor: Jan Hermsen, Henk Campschreur, Jo Janssen, Jan Joosten, Ruud Huting en Wim Leenders.

Het 35-jarig bestaan in 1967

Er werd geen feest gevierd, maar hard gewerkt om de statuten en het huishoudelijk reglement aan te passen aan de nieuwe tijd. De naam werd gewijzigd van RKSVD De Bataven in VV De Bataven. De club had nu een neutrale in plaats van een katholieke status. Hierdoor werd kapelaan Engwerda de laatste geestelijk adviseur.

De 'affaire' TEC

Aan het einde van het seizoen 1967-1968 kreeg het eerste elftal twee punten in mindering. Dat kwam zo. Ze speelden in dat seizoen driemaal tegen TEC uit Tiel. De eerste wedstrijd in Tiel eindigde in een gelijkspel 3-3. Door een verkeerde wissel bij De Bataven moest de wedstrijd in december worden overgespeeld. In een incidentrijke wedstrijd namen De Bataven een 3-2 voorsprong. Na een kwartier in de tweede helft gaf de scheidsrechter een penalty aan TEC. Dat was heel onterecht

in de ogen van onze spelers. Zonder de strafschop af te wachten verlieten zij het veld gevolgd door de aanwezige bestuurders. De strafschop werd genomen op een leeg doel. Zo werd de stand 3-3 met nog een half uur te spelen. Maar de Gendtse spelers kwamen niet meer terug. Het gevolg was dat naast de twee punten in mindering zeven bestuursleden voor één jaar voorwaardelijk geschorst werden. De derde wedstrijd thuis tegen TEC duurde door allerlei opstootjes een half uur langer en eindigde in een gelijkspel 2-2. Op verzoek van De Bataven werden bij deze wedstrijd neutrale grensrechters aangesteld.

Hoogtepunten en dieptepunten in één seizoen

Een hoogtepunt in de periode 1968-1969 was de bouw van een nieuwe kantine. Van de gemeente Gendt kreeg de club een bedrag van f.21.000 (€ 9.500) voor de aanschaf van de bouwmaterialen. Dat gebeurde niet zonder slag of stoot, want hierover werd door de gemeenteraad lang en fel gedebatteerd. De club investeerde zelf f.15.000 (€ 6.800) bijna het hele kassaldo. De verbouwing werd uitgevoerd in eigen beheer. Weer een staaltje van echte clubliefde.

Een ander hoogtepunt was de prestatie van de A-junioren. Ze werden in 1969 kampioen en speelden daarna twee seizoenen in de oostelijke geselecteerde jeugd.

A-Junioren kampioen 1969.

Achter: Jan Hendriks, Cor Kregting, Fons Verhoeven, Bart de Ruijter, Ben Rasing, Gerry Brouwer, Henk de Beijer, Peter Stegeman en trainer Frieling.
Voor: Nol Hooijman, Henk Jansen, Jan Schaars, Theo Wiltink, Theo Sweeren, Ben Wegh daarachter Hans Huting en Jan Pinta.

Het dieptepunt in dat seizoen was de (wan) prestatie van het eerste elftal. Degradatie dreigde. Het derdeklasserschap moest veiliggesteld worden met een beslissingswedstrijd tegen BVC in Beek bij Nijmegen. Deze wedstrijd werd met 2-0 gewonnen en de club bleef behouden voor de derde klasse. Maar daar ging heel wat aan vooraf. De toenmalige trainer van De Bataven, Willie de Haard, had voor deze wedstrijd al een contract getekend bij BVC. Het gerucht ging in Gendt dat hij toen al werkzaamheden voor BVC zou verrichten. Op de dag vóór de belangrijke wedstrijd kreeg de voorzitter Thé Pastoor een anoniem telefoontje met de mededeling dat De Haard inmiddels ook BVC zou trainen. Na eerst getwijfeld te hebben, het bestuur had immers drie jaar naar tevredenheid samengewerkt met De Haard, togen de voorzitter en het bestuurslid Thé van Vliet naar Beek. De voorzitter met als vermomming een zonnebril en kantoortas, stelde zich op tussen de struiken naast het trainingsveld. Hij dacht De Haard te hebben gezien, maar wist het niet zeker. De spelers en de trainer waren inmiddels naar de kantine vertrokken. Wat nu? Er werd van vermomming geruild en Thé van Vliet klopte op de kantinedeur en zei dat hij dringend de heer De Haard moest spreken. Tot zijn verrassing kwam deze naar buiten. Inmiddels was ook de voorzitter erbij komen staan. Er ontstond een stevige woordenstrijd waarbij De Haard vertelde dat hij een week naar Zeist was geweest en de spelers van BVC daarover inlichtte. De Gendtse speurneuzen wisten genoeg. Na de gewonnen wedstrijd werden door het Bataven bestuur geen verdere stappen meer ondernomen. Maar wat als....

Weer verder als derdeklasser

Het derdeklasserschap was dan wel behouden in 1969, maar ook in daaropvolgende seizoen moest er weer een strijd tegen degradatie gevoerd worden. Ook dat lukte. Maar door de degradatieperikelen bleef het onrustig binnen de club. Ook moest de club afscheid nemen van een aantal sportvrienden. Beschermheer en oud-burgermeester Jo van der Meulen overleed, evenals oud-bestuurslid Jan Cornelissen, de kleermaker. Naast Jan Kersten die op de veel te jonge leeftijd van 23 jaar over-

leed werd ook getreurd over het overlijden van Gerrit Verhoeven die als voetballer, trainer en bestuurslid veel voor de club betekend heeft. In het seizoen 1970-1971 ging het voetballend wel wat beter met het eerste elftal, maar ook nu weer dreigde het degradatiespook. In het seizoen daarna werd tot het laatst toe gestreden om het kampioenschap. Niet gehaald, maar dat gaf wel hoop voor de nabije toekomst. Het aantal leden van de club was inmiddels gegroeid tot 450 en er namen 23 teams deel aan de diverse competities. Eén van die teams was het toenmalige tweede elftal.

Tweede elftal 1970-1971.

Achter: Antoon Verkuil, Ger Joosten, Theo Sweeren, Ben van Dalen, Ben Wegh, Theo Verhoeven en Henk van Moerkerk. Voor: Jan Koenders, Piet Wegh, Ben Rasing, Peter Kersten, Bart Wiltink en Redie Verhoeven.

Het 40-jarig jubileum in 1972

Dit jubileum werd gevierd met een buitengewone ledenvergadering, een klinkende receptie en een geweldige feestavond. Hieraan voorafgaand op zondag 26 maart werd met veel plezier deelgenomen aan een oriëntatierit georganiseerd door de MAC. De rit kon gemaakt worden per auto, bromfiets of fiets. Ook werd er gevoetbald op die dag. Een jubileumwedstrijd tussen twee oud-eerste elftallen. Tijdens het jubileum werden vier jubilarissen die vanaf de oprichting lid waren, Wim Kersten, Thé Nissen, Henk Verhoeven en

Henk Walravens benoemd tot erelid. Aan 26 zilveren leden werd de clubspeld uitgereikt. Thé Nissen die al jaren de bijnaam 'van Nelle' had, ontving uit handen van de voorzitter van de afdeling Nijmegen de zilveren KNVB-speld voor al zijn verdiensten voor De Bataven en de sport in het algemeen.

De Bataven weer kampioen en promotie naar de tweede klasse

Het seizoen na het geslaagde jubileum werd een heel goed seizoen. Na 12 jaar in de derde klasse gebivakkeerd te hebben werd het eerste elftal kampioen en promoveerde naar de tweede klasse. Met een voorsprong van zeven punten op nummer twee werd dit kampioenschap behaald. De laatste wedstrijd werd thuis gespeeld tegen Germania uit Groesbeek en gewonnen met 5-0. De 'platte kar' werd weer van stal gehaald voor een triomftocht door Gendt. Snipperdagen werden opgenomen en er werd nog dagen doorgefeest. Na dit succes werd op 23 mei 1973 de supportersclub opgericht. Deze club heeft in de loop der jaren prachtig werk verricht en doet dit nog steeds.

Van de tweede klasse naar de eerste klasse

Na drie jaar trainer te zijn geweest bekoord met een kampioenschap nam Jannes Janssen afscheid. Hij werd opgevolgd door zijn naamgenoot Jo. In het seizoen 1974-1975 zou een landelijke hoofdklasse worden ingevoerd. Hierdoor konden de bovenste vier ploegen promoveren van de tweede klasse naar de eerste klasse. Voorwaar een uitdaging voor De Bataven. Het begin in de tweede klasse was niet geweldig, maar na een prachtige eindsprint werd beslag gelegd op de derde plaats. Na een éénjarig verblijf in de tweede klasse kon gestart worden in de eerste klasse. De moraal: Daag De Bataven niet uit! Ook het tweede elftal deed een duit in het zakje en werd kampioen. Promotie naar de reserve tweede klasse was een feit.

Oranje bijna wereldkampioen in 1974

In 1974 werd het wereldkampioenschap voetbal gespeeld in West-Duitsland. Nederland deed mee en hoe! In de voorronde behaalde Oranje de eerste plaats. Na prachtige overwinningen tegen Argentinië, Oost-Duitsland en Brazilië kwamen we in de finale tegen West-Duitsland.

Ondanks het totaalvoetbal onder leiding van trainer Rinus Michels en sterspeler Johan

Bestuur van De Bataven, de ereliden en de jubilarissen in 1972.

Kampioenselftal 1973.

Achter: Wim Leenders, Antoon Verkuil, Jannes Janssen, Fré Janssen, Henk Schaars, Wim Cleijne, Nol Peelen, Hans Huting, Henk de Beijer en Johan Wegh.

Voor: Cor Guijt, Theo Wiltink, Henk Janssen, Dolf Vermeulen, (mascotte Marco Guijt) Geert Witjes, Theo Lenderink en Willie Wiecherink.

Crujff verloor Oranje met 2-1. Teleurstelling alom in Nederland. Het doet nu nog pijn.....

In de eerste klasse

Maar hoe verging het De Bataven, het andere oranje, in de eerste klasse. De jaren in die klasse verliepen met wisselend succes. In het eerste jaar, seizoen 1974-1975, ging het heel goed. We deden mee om het kampioenschap met zes andere clubs. De spanning was tot het einde te snijden. Uiteindelijk trok DOS'19 aan het langste eind en werd kampioen. Ons eerste elftal legde beslag op een gedeelde tweede plaats met Quick'20. In het tweede jaar, onder een nieuwe trainer, Piet van Knijff, dreigde even het degradatiespook maar werd het seizoen besloten met een zesde plaats van onderen. Er kwam weer een nieuwe trainer, Piet Janssen uit Arnhem. Onder zijn leiding werd tot het einde meegestreden om het kampioenschap. Quick'20 uit Oldenzaal werd kampioen en wij eindigden in het derde jaar weer op de gedeelde tweede plaats met Achilles'29 uit Groesbeek. In het vierde jaar ging het niet goed. Het werd een helse strijd tegen degradatie. Het eersteklasseschap werd pas in de voorlaatste wedstrijd beslist dankzij een overwinning met 5-0 op Rigtersbleek. Zij degradeerden samen met Zwartemeer naar de tweede klasse. Opluchting alom in Gendt. Het tweede elftal deed het beter en werd op 30 april 1978 kampioen, gevolgd door promotie naar de hoogste reserveklasse. In dat jaar verloor de club één van haar trouwste supporters, Wiebe Hofstra. Hij verrichtte heel veel en allerlei werkzaamheden voor de club. Deze Batavenman in hart en nieren werd 63 jaar en overleed op 1 november 1977. In het vijfde jaar, seizoen 1978-1979, ging het niet veel beter. Dat seizoen werd Zwolsche Boys kampioen en wij eindigden op de vijfde plaats en er werd afscheid genomen van trainer Piet Janssen.

Bestuurscrisis in 1977

In 1977 stapten nagenoeg het hele hoofdbestuur en het jeugdbestuur op. De reden was dat er meerdere personen niet meer door één deur konden. Wat was er aan de hand? In 1975 werd Henk Louwes jeugdvoorzitter van een goed functionerend jeugdbestuur. In 1977 werd besloten hem door te schuiven naar het hoofdbestuur als voorzitter. Het jeugdbestuur

was hier niet blij mee, maar het verenigingsbelang ging ook toen boven alles. Henk de Jong die één jaar voorzitter was als opvolger van Jan Stegeman werd weer secretaris. De samenwerking tussen de voorzitter en de secretaris ging niet goed. Zij zaten heel vaak niet op één lijn. Er kwamen verwijten over en weer en de zaak escaleerde. Henk de Jong gaf aan te willen stoppen en Antoon Verkuil was solidair met hem. Daarna wilden meerdere bestuurders opstappen. Ook een groot deel van het jeugdbestuur gaf aan te willen stoppen. Zelfs de kranten schreven toen dat er van alles aan de hand was bij De Bataven. Wat nu? Het Batavenschip was stuurloos. Er moest snel een hoofd- en een jeugdbestuur gevormd worden. Na vele telefoontjes, bijeenkomsten, onderlinge gesprekken en heftige vergaderingen lukte dat. In het hoofdbestuur werd Henk de Jong voorzitter, Cor Kregting secretaris en Jan Schaars penningmeester. In het Jeugdbestuur kregen resp. Hans Sweeren, Peter Kersten en Theo Sweeren dezelfde functies. *Good old* Nol Teunissen bleef lid van het jeugdbestuur. De crisis was bezworen, maar blijft wel een zwarte bladzijde in de geschiedenis van de club.

Oranje weer bijna wereldkampioen in 1978

Het wereldkampioenschap 1978 vond plaats in het Argentinië van toenmalig generaal en dictator Videla en zijn regering van militairen. Aan het bewind gekomen in 1976 door een staatsgreep. Het kampioenschap werd daar gespeeld ondanks diverse protesten. Aan Nederlandse zijde ontbraken Johan Crujff en Willem van Hanegem om voor hen moverende redenen. Onder leiding van supervisor Ernst Happel en coach Jan Zwartkruis kwam Oranje ook nu, evenals in 1974, in de finale. In een intimiderende sfeer werd na verlenging met 3-1 verloren van gastland Argentinië. We hadden nog bijna gewonnen, want Rob Rensenbrink, het slangemens, schoot net voor het einde van de reguliere speeltijd op de paal. Dat moment staat bij velen nog op het netvlies maar helaas weer een tweede plaats.

Weer terug naar De BatavenDaar kwamen betere tijden.....Welke?Dat leest u in de volgende *Ganita mare*.

Peter Kersten en Geert Witjes